

Anti - note

Săptămîna Culturală a Capitalei a inițiat o discuție în jurul raporturilor — ierarhice sau nu — dintre dramaturg și regizor, dintre text și regie, discuție care se desfășoară de mai bine de o lună în paginile sale. Îi propunem, pentru dosarul debaterilor, următorul punct de vedere al unui critic francez :

«Un teatru care prezintă o piesă, o piesă care este o capodoperă, o trupă de actori excelenți, iată un triplu eveniment, pentru că a devenit nemaipomenit de rar. Trupa e a Comediei Franceze, treizeci și cinci de persoane. Piesa este *Visul* de Strindberg, o operă care nu poate fi comparată, în tot teatrul mondial, decît cu cele mai mari, de pildă *Furtuna* lui Shakespeare, o piesă din 1901 ale cărei rădăcini se găsesc în teatrul simbolist și mistic dar ale cărei ramuri sînt încă admirabil de verzi. Și ca un teatru să pună în scenă o piesă de teatru, se știe că asta nu se mai face.

La Paris, trăim agonia teatrului, de care se vorbește de atît amar de vreme, nu la nivelul rețetelor și subvențiilor, ci la nivelul repertoriului. În cîțiva ani, au dispărut destul de multe săli : „Ambigu“, „Lutèce“ ; teatrul Hébertot e amenințat, și strigă după ajutor ; „Vieux-Colombier“ se va redeschide după grele strădanii, cu o trupă americană ; Studioul Champs-Elysées nu și-a re luat încă activitatea. Pe bulevard, fleacurile mediocre se vînd din ce în ce mai rău, duetiștii de cabaret iau locul actorilor („Nouveautés“, „Gramont“). La „Elysée-Montmartre“ Jean-Louis Barrault prezintă nu o piesă, ci un mon-

taj de Jarry, în stilul său. La „Odéon“, Antoine Bourseiller este autorul unui soi de revistă, al cărei text frizează debilitatea mentală. Și din fostul „Théâtre des Ambassadeurs“, Pierre Cardin a făcut un „spațiu“ căruia i-a dat numele său, dar care rămîne mai tot timpul vid, atît e de nul lamentabilul spectacol de cabaret pe care-l prezintă. Pretutindeni, regizorul a triumfat în felul aceluși animal numit catoblepas, atît de stupid încît se mîncea pe el însuși, fără să-și dea seama.

Cenaclul

„Tudor Mușatescu“

Sub egida Clubului Municipal al Sindicatelor din Invățămînt București a fost inițiat la începutul lunii ianuarie un cenaclu al umoriștilor, care poartă numele lui Tudor Mușatescu. Inaugurarea a avut loc în cadrul unei ședințe festive omagiale, la care au participat o seamă de scriitori și oameni de teatru.

Victor Eftimiu a deschis ședința vorbind despre personalitatea complexă, multilaterală a lui Tudor Mușatescu, despre talentul, opera, și mai ales, omul și prietenul. Au mai luat cuvîntul scriitorii I. Peltz, Radu Costăchescu, Stelian Ionescu-Angel ș. a. Barbu Alexandru Emandi a dat apoi citire cîtorva aforisme inedite ale lui Tudor Mușatescu și unui sonet închinat, de el, scriitorului omagiat. După care, într-o excelentă interpretare, un grup de actori de la Teatrul „C. I. Nottara“ : Coca Enescu, Angela Chiuaru și

Și atunci, iată că publicul începe să compătimizească infantilul Shakespeare al lui Patrice Chéreau, să întoarcă spatele Americii lui Bourseiller, să fluiere exhibiționismul lui Maurice Maréchal. Virtuozitatea regiei lui Jorge Lavelli nu izbuteste să salveze un Ionesco al căru text e mai sărac ca altădată. Și în timp ce un om foarte tînăr, Denis Llorca, pune în scenă „Tête d'or“ cu respect și cu succes, la T.N.P. se joacă Victor Hugo, la „Théâtre de la Ville“ se joacă Labiche, iar la Comedia Franceză se joacă Strindberg. Cuvîntul — rege începe să-și recapete forțele. E o reacțiune. Da, o reacțiune, împotriva prostiei și ifoselor».

(Robert Kanters, în „L'Express“ din 14—20 Dec. 1970, — cu privire la premiera Comediei Franceze, cu Visul de August Strindberg).

Paul Nadolschi au citit din opera scriitorului și au jucat o scenă din „Escu.

S-a anunțat cu același prilel elaborarea unui volum care — avînd în frunte participarea maestrului Victor Eftimiu — urmează să conțină scrieri ale umoriștilor contemporani.

Lucrările „Cenaclului Tudor Mușatescu“ se vor desfășura de două ori pe lună la sediul Clubului Municipal al Sindicatelor din Invățămînt București, Bd. Gh. Gheorghiu Dej nr. 32.

Folosim însă prilejul pentru a ne exprima o nedumerire : de ce la inițierea acestui cenaclu nu s-a simțit și prezența activă, mai interesată, a Uniunii Scriitorilor. Poate că n-am fi fost surprinși de absența slujitorilor umorului din generația mai tînără : Teodor Mazilu, Ion Băieșu, Al. Mirodan etc.